

ніе да ги изгледуваме, и да ги произнесиме (к)

(к) Но трѣбува и тога да знаеме, зашто во славенскіятз ѣзѣкъ не се нахождатз никогашз двѣ ѡксїи надз ѣднѧ рѣчь, но во Греческїятз случавасе нѣкој пѣть да си прѣшатз ѣднї рѣчи ѡксїа та на предидѣша та рѣчь, кой то се говоратз *εὐχλιτικά*, затѡ кога то се намератз двѣ ѡксїи во ѣднѧ рѣчь, като що ѣ тога тѣ *ὁ νόματός σβ, τὸ ὄνομά σβ*, произносатсе и двѣ те чисто, но перва та по славо, а втора та по живо (ако и Кѣрз Дарварїсз во своѧта си простоѣлинска Грамматїка на страница 211, стїх. 1. говори, зашто во такѡвз случай, сир. кога то надз ѣднѧ рѣчь стоѧтз двѣ ѡксїи, перва та ѡтз нїхз соксѣмз не се произноси, сир. ѡстава недѣйствиелна, а токмо втора та работи) тога ѡбаче азз мнѡ да се разѡмѣва само за простоѣлинскїятз ѣзѣкъ, а не и за чїстыятз ѣллински, зашто то сїчко нецо що то ѣ притворно, то ѣ токмо ѣднѡ подражанїе на-ѣстѣственно то, а никогдѧ не може да има сила и дѣйствиє колко то ѣстѣственно то, тако и во тїѧ рѣчи *τὸ ὄνομά σβ, τὴ ὀνόματος σβ, ὁ ἥλιός μβ, ὃ ἥλιέ μβ*, первы те ѡксїи са ѣстѣственны и коренны, а вторы те привнесены ѡтз послѣдствѣнїи те наклонїтелны (*εὐχλιτικά*) частїцы, и каккѡ можатз да се прѣзратз ѡнї всеконѣчно, и да дѣйствиелатз токмо привнесены те;

„А кога то се намератз во ѣднѧ рѣчь и *περισπωμένη* и *ὄξεϊα*, н. п. *εἶπέ μοι, ἢ ὑλῶσά μβ*, само перїпомѣни работи, а ѡксїа та ѡстава недѣйствиелна. и тога бѣка, зашто то не можатз да се произнесѧтз двѣ ѡксїи чисто, кога то стоѧтз надз двѧ, ѣдинз по